

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Ḥamishah shiṭot

Nachmanides, Moses

Zultsbakh, 1762

VD18 15256944

השאה קרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10835

חרושי נדה להרמב"ם ז"ל פרק האשה

צב

דף נט"ז ורבי יוסי אחד סתוקא מטרה בספק ספקא
מבעיא . פיר' לר' יוחנן פרכין
דקאמר דר' מאיר כמי מטרה דאלו לר' אבהו למיתר לה תק' ר' יוסי לא
להודיע דכריו של ר' מ' לומר לך שאין כאן מטרה אף בתרי ספקי אלא
ר' יוסי טהור מטרה אף כחדא ומת' ס' היה לבר זוויה ש"מ דר' מתת' אלא
כרשא אלא לר' יוחנן לישתוק כמי מד' יוסי ופריך לשתמועין דחד
ספקא דמיא דתרי ספקי ואפילו לכתחלה ומתסכה יתירה גמרינן . ה' ה'
דאיבעי לן יושבת מלי ח' שמתן קשיא ומיפסוט ליה ממתי' בדלמתי'
בסמוך כיון דלמ' ר' ש' חוקת דמיא מן האשה ל"ס עומדת ול"ס יושבת .
ואיכא למימר מתיקרא קס"ד שאין חוקת דמיא מן האשה ל"ס עומדת ול"ס יושבת .
אלא בטומאת . והשתא דלשתמועין כריתתא דר' אפילו ביושבת אפטר
דלתי דם ממקור א"כ הלך אחר חוקתך שחוקת דמיא מן האשה ולא מן
האיש דל"ס עומדת ול"ס יושבת . א"כ איכא למימר דפטטה דכריתתא
משתע ליה טעי ועדיף מדיוקא דמתניתין :

דף ס"א ה"א דתניא ופין פתולה בשומר יוס כנג' יוס בראשן
שלה וכו' . פי' משום דלא מקלקלה לה מידי
דהא טומאתה תחלה הוא ובתמיא דרבנן הם וכל כ"ה תולין קלקלה
במקולקל דומיא דהיא דלמתי' בפסחים דבדרבנן למתי' שאני אומר
חולין לתוך חולין כעלוי ותרומה לתוך תרומה כעלוי : והוא דלמ' ד
הסדה טמא וטהור שהלכו בשני סבילין א' טמא וא' טהור כאילו למחלוק'
רבי ורב"ז . בספק טומאה כרה ר' דספקו טהור הוא ובכאן לישאל
בנת אחת א"כ כה' לישאל עליו ועל חבירו פא"כ היו טהורים היינו
מתמאים שניהם . ור' יוחנן מתקת המפרשים שהעמידו מיתרם דרב
חסדל בטמא שניה ימים וג' ימים מימי ספרו שאלו היה בראשון ד"ה
תולין בטמא כדק' ופין פתולה בשומר יוס כנגד יוס בראשון שלה וכו' .
ואם היה טמא כו' שלו שהשלים ימי טומאתו היכי קאמרינן הכא מאי
כפקא ליה מינה הא דהו' היינו פלוגתייהו דהכא והתם טבילה בעו
דמיא הן מחוכרים . וזה הפיר' אינו מחזור לי פא"כ היה ר' הסדה
מפרס בשני שלו או כג' שלו . ועוד דרב אלא כר אבהו דפרכיה דילמא
בטמא כו' שלו קאמר ר' הסדה דתרווייהו כמי כיה דדיי ניכיה וכו' ון שאל
ר' יהודה בר ליואי מר' יוחנן ופיה לתלות כהם כהם אינה מתחורת לי
לדברי המפרשים שאם באנו לומר כן דתם בכתם בראשון שלה לרבי
וכו' לרב"ז היה לו לישאל . והיכי קאמר אבהו דרבי לא תיבעי לך
ואם היה בראשון שלה אפילו לר' תולין בלא טעם . אי כמי כריתתא
מיתרנא לר' יוחנן שפיר לרבי כאן בראשון שלה והיכי קאמרינן מכל
מקום קשיא . לפיכך כ"ל דהא דקתי ופין פתולה בשומר יוס כנגד
יוס בראשון שלה לרב הסדה לא מפני שתולין קלוקל במקולקל לר' דלית
ליה היא סכרא כלל אלא מפני שהחזיק להיות רואה . וכן בתולה מפני
שהיורה מניו וכן היושבת על דם טהור ואכרית מתוך שאין מקפידות
אין מרגישות ויודעות לפיכך תולין כהן טהור רחמה ו הרגישה הילכך
לכא טמא טמא וטהור שהלכו בשני סבילין אפילו בראשון שלו כאילו
למחלוקת ורב אלא פליג אהך סברה ומתקי פלוגתייהו משום דכי הדדי
ניכיה ור' בר ליואי מר' יוחנן מני כרב חסדא סכר לה הילכך כבעלת הכתם
אפילו בראשון אינה טהרה לרבי . וכל השמועה על דרך זו תישב אותה .
כיון דדרש רב חייל בר רב מתנה שמהיה דרב כר' נחמיה ותנא ר' יעקב
מתמא ור' נחמיה מטרה והורו נחמיה בר' נחמיה שמע מינה להלכתא
בוחיה . ועוד דהא רב הונא ורב הונא ורבי אבהו ר' יוחנן ר' יוחנן ר' יוחנן
דלפרינן התם מדקמתר' ר' יוחנן איכא דר' יהודה ש"מ הילכתא כותיה .
והיא אישתא דבשר הרוחה דלשתכח לה דם כמתיתא משתיחא דרב
התקבל טומאה הוא דהיינו טווי . וכן פסק הרמב"ם ז"ל כר' נחמיה
בכתמים : הא דלמתי' לעיל רב אשי אמר הא והא רשב"ג ז"ל
כאן למפרע כאן להבא . כך פירש שאם לבשו הן שתייהן החלוק הזה ואחר
שפטו אותו מלאה אחת מהן כהם א' בחלק שלה אין תולין כהם בכתם
אבל היתה אחת מהן ככר בעל' כהם ולכשו חלוק זה ונתמא בו כהם תולין
בבעלת הכהם שהיתה ככר וזה הפיר' נכון ולשון הגמרא מוכיח אכל הפי'
שפירש ר' אשי נכון כלל :

דף ס"ב ע"ב שו"ע טווי וכו' כתיב . פירש רש"י ז"ל שבע הלך
במפרק וכן פי' טווי טהור וטווי יחד וכו' לשון אריגה לומר טהור אריגין
יחד . ורבינו תם ז"ל השיב אס כן ככלאים כגיטת דשרא רחמנא היכי
מסכתה ליה לא שבע ולא טווי ולא כו' איכא אלא שתי תכופות בעלמא איכא
בדלמתי' במת' ש"מ קאר עליון דלמתי' דהי סלקא דעתך לזו
דלמתי' כלאים דשרא רחמנא נבי לגיית למה לי והא קיימתא לן התובק
הכיפה אחת אינו חבור אלא ש"מ דלמתי' והונו לכו שתי תכופות אלא
דלמתי' ואפילו כנגדי כהולם כמי חבור . וכן פסק קמח דיפמות

(דף ס"ב) מפיקין שתי תכופות דלמתי' ואפילו כנגדי כהולם כמי שחוקת
כסול ששה דגו איכא שבע מיהת ליכא ולא הו' חלוקין במפרק יחד
ואס"ה אסורין משום כלאים כדאיתא במסכ' יומא פירק ב"א לו' אלא
כך פירש רבינו תם ז"ל שבע טיהא כל אחד חלוק במפרק לענמו וטיהא
כל אחד טווי לענמו וטיהא כל א' אור לענמו ומכיון שהן כך אס' התק'
כהן שתי תכופות חבור הוא דכתיב יחדיו והכי דייק לישאל דקרא לא
תלכס שבע טווי וכו' וכו' ופשיט' יחדיו כלל' מחוברין וכו' לשון סדרה הוא
ולא לשון אריגה ולא לשון חבור כמו שפי' אחרים מדקאמרינן הכא ולימא
או שבע או טווי או כו' ומפרקי' כמר וטרה ומדאפיקינהו רחמנא כחד
לישאל אלא כיהיכי דשבע טווי קאי אכל חד באפי' שפסח ה"כ כו'
אכל חד באפי' נפשה קאי טיהו שזורין ולאו לשון חבור הוא והאי חוטא
דכיתתא דקאמרינן דמדרבנן הוא כשאינו שזור דקאמר שבתם חוטא
אינן שזורין וכדלמתי' כפרק בתרא דערוכין (דף ס"ב ע"ב) המולוא תכלת
שזק לשונות פסולה חוטין כשרה מאי שנא לשונות דפסולה דלמתי' ד
אדעתא דגלימא לבעינהו חוטין כמי יתמא אדעתא דגלימא כשזורין שזורין
כמי יתמא טווינהו אדעתא דשיפתא דגלימא עייפינהו וכו' . וס"ב
דסתם חוטין היינו פשוטין ולא כפולין ושזורין והאי חוטא דכיתתא
דלכר בגלימא דעמרא כשאינו שזור וגלימא נופח אינה שורה שאין דרבנן
כשזורין אלא כשיפתא דגלימא מ"ה הו' כלאים דרבנן . ואפילו תפרים
בחוטין בין שזורין בין שאינן שזורין במשמע מכל מקום כאן בחוטא
פשוט דאינו כו' והיינו שזור קאמרינן . וזו ששנינו במסכ' כלאים אין
אסור משום כלאים אלא טווי ואריג שאלמך לא תלכס שבעטנו דבר שהו'
שבע טווי וכו' רשב"א אומר כלו ומלוי הוא אכיו שבשמים עליו אלא לזו
למיתר' דמשע טווי וכו' כפי' אריג אלא טווי כפי' שפטנו ואריג
משום חבור הוא ומלשו יחדיו כפי' . והתם קצוי הלכין אסורין מפני
שהן שעי' אפי' ששני טווי ואריג ומדרבנן קתי או שבע או טווי או כו'
ואסורין והיינו דרבנן וכן עיקר המשנה מוכיח והיינו דקתי כלו ומלוי'
אכיו שבשמים עליו אלא משמע לשון כו' היינו ענין פתולות ועקס'
כדרך השזורין שפתולין אותן והיינו דשרא רחמנא כלאים כגיטת משום
לגבי גיטת שזורין בעינן כדלמתי' כפי' פתולות כלאים כגיטת משום
אין לי אלא תכלת לבן מנין וכו' מאלן תשובה לאומרים שאין לשזור חוטי
גיטת יומתין דמפרקי' והו' להו' חוטין ואין לחוס אי מפרקי' דכיון
שתחלתן שזורין מן לא מיפסלי דהו' לכו כגדומתי גיטת דכפרין אלו
דכרי רבינו תם ז"ל . ול"ס בגדומתא דקאמר רבי דהתם כפי' שער
כדי לענין ואם כן ה"כ בעינן שכשתייר כשזור שבהן כדי ענינה .
שהו' כלאים של תורה : הא דתנן שבעה סממנין מעבידין על
הכתם . לטהרות קאמר ומני והדר מפרס הטבילו ועשה על גביו טהרה
העביר עליו שבעה סממנין ולא עבר הרי זה נכע . כלומר תולין אותן
להקל וכאמר שהו' נכע שכן דרך הלכע שלא לעביר בסממנין ואף על פי
שאפשר שהו' דם כיון דבלוע כ"כ שאינו יכול לנאת על ידי סממנין הללו
טומאה בלועה היא ואינה מתמאה . ומיאו אס' לא הטבילו תחלה
טהרותו תלוייה . שהרי יש לו לחוס לדם ואף על פי שאין סופו לנאת מכל
מקום הבגד טמא שכבר נטמא כשעת נפילה ומתמא אותן והיינו דקתי
הטבילו ומיאו אס' דם כהן ודאי הוא אף על פי שלא עבר טמא לפי
שדרך כני אדם להקפיד בו ולהעביר עליו סממנין אלו הילכך לא עלתה לו
טבילה ראשונה עד שיעבירם ויטבילנו :

דף ס"ב ע"א עבר או שדיחה כרי זה ודאי כתם וטהרותיו
תמאות . לפי שהן טומאה זו לנאת וכל
שוניא עלידי סממנין אדם עשוי להוליאו והיינו דפרין מיינה ר"ה
לריש לקיש דקאמר טומאה שסופה לנאת חמורה אף על פי שלא ינתה
ואף על פי שאין אדם עשוי להוליאה רק עלידי נפון אין תולין בה להקל
וטהורה שהכל היו מודים דמתניתין הכי קתי לא עבר שמה נכע ותולין
להקל עבר ודאי דם ובטומאה ודאי בעינן בטול סממנין מפני שדרך כני
אדם להקפיד עליהן ולבטלן כדפרישית . והאי דלא כרביה מתניתין
דקתי או שדיחה ודרך להטבילו דאלמא סלקא ליה טבילה משום דאיכא
למימר לריך להטבילו מאחר שיעביר הכתם לגמרי על ידי נפון אי כמי
בהיא כמי קולא היא משום דכתמים דרבנן וזו טורף של רש"י ז"ל .
ואין במשמעותו בדיקה לגבי כעלה אס הכתם טמא או טהור אלא אס
יש מקום לתלות כנון שבעה טולה ואם לאו אינו טולה . והרמב"ם
ז"ל פירש רישא דמתניתין לגבי בעלה שאין הכתם מתמא עד שידע
שהו' דם לפיכך בודקין אותו בסממנין הללו אס עבר או שדיחה טמאה
ואם לאו טהרה ולדבריו מעשה שחלו בקלור ובשרף קתיה אינו אלא
טיהו לריבין סממנין . וק' אס כן מאי פרכיה דר' לריש לקיש ומה
בשם שדקיק סמנין מטהרה לבעלה למה לא תטהר לטהרות . ועוד
למה

חרושי נדה להרמב"ן ז"ל פרק האשה

למה לי לחיטת והטבילו ואיבא למימרי טהרות חמירי והא דקחתי הטבילו
משום סיבה ולא דייק : הוא דחמירין ל"ש חלה טהרות נטעשו בין
מכוסות ראשונה וכו' . פי' רש"י ז"ל מכוסות העברת סוממין סהרי
הקפיד עליו כשהחזיר והטביר עליו ונלק דעתו שחקפיד עליו בספק דם
זעבר ע"י העברה או נעשה בו מעשה דם סכן דרך דם לעבור ע"י סוממין
ואין פי' טהור לי שאין קפידה או דומה לה דמי ר' חייא חלה כך נראה
סופו לנחת בדרך כבוש וכדפרישית והוה כיון שגלה דעתו שהוא רוגה
להוציאו מ"מ אין או טומאה בלוטה חלה סופו לנחת היא ולרין טבילה
לאחר שמכא לגמרי :

דף סג"ב הא

דאמר שמואל הרי אמרו לימים טהרי חמירי
קאמר ויהי לא סבירא דהא לקמן בוסת דילוג
אמרי' רשומא ברסכ"ג בוסמ' דיומי ס"ל והכי ק"ל ומיהו בוסת דגוסה
ק"ל הכי אשכח בהו פלוגתא דרסכ"ג ורבנן הא לא אשכחן חוקה אל לר'
בשרי ומיהו ולרסכ"ג בתלמא חלמא הכי דבשי חוקה לרבי נמי מרי בעינן
ואיכא למימר שמואל גמיר דלרבנן בחד ואשכח מתני' דקתני בוסמ'
דגוסה וכל שמקבע לה וס' פ' עמיס הרי זה וס' . ואמר אמרן תרמיס
ודלי לרסכ"ג דאשכחן דמיקל בחוקת השמו וכיון דסיפא ודלי כיומיס
רסכ"ג הרי רישא נמי לדידיה מוקמינן ופלוגתא אחריתי היא מ"מ בשי
חוקה דהיינו בתלמא ומיהו ואפילו כדגוסה . ומ"מ אפילו תרי לא בעינן
דייקטו אורחאי . ואע"ג דלא אשכחן ססקה בוסתות דגוסה כרסכ"ג
כיון דסמט מתני' הוא ומחלוקות בדמחול לא עדיף מחלוקות דברית'
והלכה כסמט מתני' ודאמר ר' יהודה אמר שמואל או דברי ר' הוה וס' ל'
היא דהא ודלי ס"ל כותיה כיומי כדפרישית :

דף סד"א ראתה

יוס ט' בחדס זה וכו' . אם בלנו לחשב
חדשים מזלמים כגולן אין כאן דילוג לא
הוסת מזה להפלגת ל"ב ואם בלנו לפרש אומן כבסדרן חסר ומלא אין
סדר דילוג זה שהראשונה מ"ט ב' כיון לט' או באייר מזה להפלגת ל"ב
והשנייה שהיא מ"ט ב' באייר ל"ב כיון להפלגת ל"א הוא נמלא שלא דילגה
אלא קרבה ראשונה וכשהיא משלש בדילוג מ"ו כיון ל"א במחזו חזרה
להפלגה מזה ל"ב ואין כאן דלוג חלה ח"כ דילגה עדי"ט בחדס . ולקמן
מתוך שמואל נכרייתא פגון דרגילה למיחיו ליום כ' וקתני כ"ב בחדס זה
ולפי חשבונך ה"ל למיחיו כ"ה . לפיכך פי' הרשב"ד ז"ל שכנס סהאס
קובעת וס' להפלגת שוות כך קובעת וס' בימי החדס שאם ראתה ריש
ירחא וריס ירחא וריס ירחא קבעה לה וס' לר"ח א"פ ס' הפלגות
שוות שאחד מלא וח' חסר . הילכך בוו שדילגה כיון שאין כדראיתיה ג'ד
קבעה לה לא בהפלגות ולא בדילוגין אומרים ומיהו החדס היא קובעת ולא
בהשואה חלה בדילוג ופסק ר"ח ז"ל כדב' באיסורי ומיהו דוקא בוו שהיא
קובעת בימי החדס חלה בימי' שקבעה להפלגות אין כדראשונה מן המנין
דלא לכו בהפלגה חוייתא . וכן כתב ה"ר אברהם זכזה מורין חמתי
הקפידים במוסמות וראיה נתנו לדבריהם דהא מתניין דהיתה למודה
לראות יוס ט' ו' ושנתה פעמים ליום כ' הרי לה ג' ראיות ואינה קובעת
עד שביחנה ג' פעמים ליום כ' כדי שיהיה לה שלש הפלגות של כ' ב' .
וא"פ למודה שאני ח"כ דקארו ליה לפירכיה דרב מבדייתא אחאי קא
מייית לה הא מתני' היא דלמודה שאני ועוד מודקתני עלה שאין האשה
קובעת וס' וכו' ומשמע להו שאין חלוק בין קביעותיה של זו לקביע' אחרת
שא"פ למודה והיינו פלוגתייהו דרב סבר כיוודו לימי החדס היא קובע'
אף הראשונה מונין לה סהרי היתה כיום ידוע מן החדס ומתחלת לדילוג
בוניה . ושמואל סבר אם שות ליום החדס מונין לה הראשונה חלה כיון
שדילגה כריכה ג' דילוגין . וק"ל לרב דאמר למודה שאני מתני' אחאי
קבעה לה וס' בשינוי של ג' פעמים קמייתא דט' שדי לה בתר ראיות
ראשונות של ט' וליבא חלה שתי הפלגות . ואיכא למימר לרב לא בעינן
אלא שיהי מחד ג' וכיון שגודשו הפלגותיה של זו בג' פעמים כבר שוקבע .
וכי קאמר רב למודה שאני משום דהתם ליכא למימר כדעמיס דתשעה
ראשונה כוונה לדילוג דהא לשמואל לא חמירין למודה שאני כדמתירין
בגון דרגילה למיחיו ליום כ' וכו' . חלמא קמייתא מתנינה כיון דאיכא ג'
דילוגין מ"מ קבעה לה דהא איכא הכירה דהפלגה כדראשונה דהיינו שלש
והראשונים הקשו על מה שאמרנו שהכל מודים דבהפלגות שלש הפלגות
שהן ד' ראיות בעינן מההיא דתניא בג"ק (ד' ל') דהא שור נגח שור לא
נגח שור נגח שור לא נגח שור נגח שור לא נגח נעשה מועד לסירוגין
לשוריים ואע"ג דקמייתא לאו כסירוגין הוה מתכרפי . ומתירין שאני
הכא דכיון דאין הפלגה ידועה חלה בשתי ראיות ג' הפלגות בעינן דהיינו
ד' ראיות חלה התם האיכא ג' נגחות . ומיהו לדידי קשיא לי הא דלמ'
בפ"ק קפלה ורחתה קפלה ורחתה וקבעה לה וס' לימים ואוקמה רב אשי
בגון דקפלה בחד בשבאי וחאי . וקפך בחד בשבאי וחאי . ולחד בשבאי
אחריתא חאי בלא קפולה ובודאי ימי טעו לא קבעי וס' חלה בהפלגות
שוות בגון דקפן בחד בשבאי ולאחר כ"ב קפן נמי הכי ולאשני ראיות
דילגה

בהפלגה נקט חד בשבאי וקא מני ג' ראיות וקאמר דקבעה . ואיכא למימ'
התם לאו לשמעינן בכתה הוסת נקבע חלמא ומ' ה"ל דא וקטן תלת
ראיות בלמוד דלי לדברי רבי קבעה וס' חפילו להפלגות דא לרסכ"ג
אפי' סדרא מחד בשבאי למד בירחי . וחכמי הרמב"ם מוסיפין אף
היום גורס וס' כדאשכחן בשור המועד סבת וסבת ושבת נעשה מועד
לשבתות הילכך חד בשבאי וחד בשבאי וחד בשבאי קבעה וס' לימי השבוע
נמלאו לדבריהם ג' דרכים בוסתות של ימים קביעותיהם והחדס והפלגת'
ולדברי הרב ר' אברהם שנים הן וקורא מי על עמי מקרא זה פליאה
דעת חמתי נשגבה לא אוכל לה . וכי הוסת מול יוס גורס או מול ששה
גורס שיהא תלוי ביום השבוע או ביום החדס סהרי להפלגות שוות הדון
במין כן שכבר נמלמל' סתמה של זו וכן דרכן של נשים בגין וכן של אנשים
בחלאים של הפסקות שהן באין בהפסקות שוות או בשבת היוודע לא לבנה
ובתלמא חלה שיהא שפורא גורס תמה הוא . ופי' דרמי' בעינן לא
יפה כוונה הראשונים בחלוקי בוסתות שאני אומר . אין וס' חלה להפלגה
שוה לפי שהאחר בוסתו הוא כח מתחלת ופסק' לזמן הקבוע שבין שטבען
של בני אדם ווו שאמרנו בט' ב' בחדס זה ו' ו' בחדס זה ו' ו' בחדס זה כדמתי'
השנים היא או בתלמים או בחסרי' והפלגה שלה שוה היא ליום ל"ב .
והדילוג שהורו בו אינו חלה דילוג ימים לומר שהיא קובעת וס' לדג
ל"ח ל"ט ו"כ וכן לעולם ולשקך התחלוקת של רב ושמואל לפי שהוסת
הקבוע להפלגה שוה ולימים השנים כגון מט' ל' ט' ב' ראיות הוא נקבע
בשור המועד שכלם נגחות נעשה מועד ואלו נגח בט' ל' חלסד ג' פעמים
וכן בהפלגה שאין בה חדס מ' ל' ב' נגוחו הוא מועד דלפי' כסירוגין
נעשה מועד ג' נגחות כמו שפירשתי ובסגנה בט' ל' חלסד זה ו' ו' בזה
ו' ו' כוס אינו נעשה מועד לשמואל עד שהוא בדילוג . וכן בוסתות ג'
ראיות קבעה חומי' ואע"ג דקמייתא לאו בהפלגה חוייתא שפירא ח' וס'
דדילוג וס' של הפלגה הוא לדבריו ואין יוס החדס דרמי' קבעתו כלל .
וטעמא דליכא דילוג הא לכו הכי קבעה בג' ראיות וברמי' רב אשי בפ"ק
ואע"ג דרמיה קמייתא נמי לאו בהפלגה הוה א"פ מודה שמואל שקובעת
אחור בג' ראיות סהרי מתפלגה כיון שראתה בט' ו' בחדס זה נכרת הפלגת
ווסתה מעתה וכן בכל הפלגה שמתפלג בשתי ראיות ראשונות נעשה וס'
לפיכך ראשונה מן המנין חלה וס' הדילוג כדראתה בט' ו' בחדס זה ו' ו'
בחדס זה לא יודע וס' של זו סהרי הפלגה ולא דילגה כלל ומנין לנו
שדילוג היא תכונת' שפירא קראתה בחדס הבלה ב' ו' והוסת שוה . ובכרתי'
למחרתו והוסת של דילוג הוא היינו שליט' ואינה ראיה לקבוע בתלמא
והיינו דקאמר קמייתא לא בדילוג חוייתא כלומר בהפלגה ראשונה . עדין
לא היה לה כלל וס' של דילוג חלה בהפלגה שוה מתחלה כשחזרה וראתה
יודע וס' שנתה לימים עשרים דבעינן ג' פעמים למודה שאני לב"ע
דלט' ו' היתה למודה לראות בקביעות . הך רמיה בתרייתא בתר ראשונ'
שדין לה ועכשיו שנתה ליום אחר נגמרי כמי שמתחלת לראות דמיא .
וכי קס' לרב דלא חמירין למודה שאני ולשמואל נמי לית ליה במדלגת
בלמוד הוא משום דעכשיו נמי אינו שכיני גמור חלה על הוסת הראשון
עממו מדלגת והולכת מ"ט ל' ו' ומכאן דוסת ראשון ניכר וס' ב' של
דילוג לרב כמו שפי' . והוא לדבר הדין דחמירין בכ"ק (ד' ל') גמ'
שור שור שור וחמור וגמל הוא שור קמא בתר שורים שדין לה וס' גמ'
לשוריים הוא דאישיד לשאר מיני לא אישיד או דילמא בתר חמור וגמל
שדין לה ואישיד לכלוה מיני . וה"כ פי' חמי' ט' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
והדר דילגה י' ו' ו' היינו בעינן חלה למודה לראות ט' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
כיון דלי נמי שדית בתרייתא בתר בני דילוג חמתי קבעה לט' ו' ו' ו'
כולהו בתר משיקר' דסרכא נקט וכן נמי כסורי' שור שור שור וחמור
וגמל שור בתרייתא בתר שורים שדין ליה דהא אישיד לה והשתא הוא דקא
מיעד נפשיה לשאר מיני וזה הדרך שגראה לי בדבריהם הללו . ועדיין גבי
המסס מה טעם אמרו המועד נגח בט' ו' בחדס זה ו' ו' בחדס זה
וכו' דחלמא מתייעד הוא בדילוג ובהפלגה . וכי מול יוס גורס נגחות
שאפילו בהפלגה שוה אין הטעם מתחוד בכך כמו שהוא מחזור בוסמו'
חלה י"ל שראו חכמים בכל נגחות שכן לזמן שוה כגון בין כסירוגין בין
דילוג שאין חמירי' חלה למוות ענין שעשה לנגחותן שכן וס' של זה
ליגח וס' חלמ' ד' ללח"ד מוסיף בחוטמא . וכן כיונא בדבר זה לעולם
למה שהאשה הוא מתייעד ולא לדבר אחר . ומדברי הרב ר' משה הספרדי
ז"ל ששמע שאין לו קביעות וס' לא בהפלגה שוה שפס' היה סובר בדברי
הרב ר' אברהם או כדעת חמתי הקום ז"ל היה לו לפרש בחסדו והוא
ה"ר משה ז"ל פסק בשמואל בדילוג משום דחמירין דיקא נמי וס'
ומסתברא כותיה ור' אברהם ז"ל דן בה לחמירי . ובעל נפש יחוש
לחמירי בענין בוסתות בין בדבריו בין לדברי ראשונים עד וערה עלינו
או על אחרים רוח אמרום לכבריע חיוו היא הדרך הישר' שיגור לו החדס
וחל ומלא בחבורי הבלוטים או בשאבוטיהם ענין מורה על חלמ'
הדרכים בה ראוי ללכת ולנחת בעקבותיהם . מהא דקתני כדרייתא
שינתה לי' ו' האמר י' ו' ומסר ט' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו' ו'
דילגה

פרק האשה

ואפילו הרחיקה יותר מוגין לראיה אחרונה. שפסקה בזה עכשיו ולא סאלו רחמה מאלות רחיה ואילו כעונות של כ' יארע לה רחיה כיום אמר אורח עונות כח' דהכא רגלים לדבר שלמנין הראוי חוזרת אלל שכל זמן שרואה בוסת השינוי מוגין לישן מאלות רחיה אלל מכיון שהפסיקתו חוזרת לראות ביום ח' אם למנין הראוי חוזרת מוגין לוסת הראשון לפי אסו מ' ואין אחריו הפלגה של מ' היא זו שרגלים לדבר. אלל הרב ר' אברהם בך דוד ז"ל פ"ז ב' בוסת החדש לפי דעתו ולמודה ליום כ' בחדש ושנתה ליום ל' בחדש קתני ולפי פ' בוסת של הפלגה אין אחרים חזר בוסת למקומה עד שמראה עכשיו ותחזור ושאלה לוסף כ' שחזר האורח בזמנו :

דילגה ונחשו בפעם ח' לוסת של דילוג ש"מ שאין חוששין לוסת של דילוג כלל עד שתקבעו לגמרי וזה כתוב בחוספות. וכן הורה ה"ר אברהם ז"ל : דוידה למורת להיות רחיה יום כ' ושנתה ליום כ'. מדקתני האי ליסנא ש"מ רוסת הפלגה הוא דקבעה מב' לב'. והשתא ק"ל כיון דק"ל מרחיה לראיה מנינן ולא לפי מנין הראוי כדאיתא בסלהי בנות בתיים כשהגיע יום כ' ולא רחמה ומנו עשרה לתשלום ולא רחמה הגיע יום כ' ורחמה דקתני כי אורח בזמנו בח' מאי טעמה אלל הפלגה דעשרים השתא. ואיכא למימר הכא מנינן למנין הראוי ויום מ' לראיה אחרונה או היא יום כ' דקתני שאם רחמה בעונות הראשונה ביום זה תראה

סליק פרק האשה

פרק תינוקות

בקיץ בבדיקה זו. ועוד שאפילו שידוע שהוא מן הגלדין הרי נזרו בנות ישראל בכל רוחם טיפס דש כחרל שישבת עליה ונקיים כון מן המקור בין מן העליה בין מן הגלדין ודעת רבינו ז"ל שכתבה להכניג בה הלכה למעשה. ואף ה"ר אברהם אחר שאין מוליחין אותה לאחר בבדיקה : **הא דא"ר יוחנן** לבי והבעלי ליה על גב הגהר. משום שאין וסת וש אומר וימו לפי שלא היה וסתה אל בהכנסת לטיר סהיו חברותי מרגיש' בה ושמה חף היא היתה מתביישת מהן מפני שמדברות בה ומתחללות וה"ל בוסת של קפילות ושל אכילות טוס שכל זמן שאינה חוכלת אינה חוששת. א"ל דימה לא קבעה וסת דאקראי בעלמא היא וה"ל לה לאו סבילה גרמא ליד דתיסמרי אלל דימת טירך גרמא ליד ומותרת את על גב הגהר : **הא דאמר** שמואל ממלא וטופלת היא ואין לה תקנה. נפרצת ואי לא אפילא לית לה תקנה אי הכי מחול. למה ושמה אותה שהפילה חררה בידוע שנתרפאת וזו שלא הפילה כלום ממלא וטופלת היא אלל אם רחמה חמת בעיתותה ולא הפילה חררה זו היא שפרכה לבדיקה של ברייתא וכן כתיב שלא כשיטה ר"ת אומר דם בתולים אינו אדום ז"ל לא כתב מעשים הללו : **ה"ג** וכן כנסתהו יום ח' משב ו' והוא ב' משב' והן סברי בני מקום זה שאין בני תורה בידוע שאין רואים הם ויש לחוש שמה יום ח' דם טהור ויום כ' טמא וטריבו ו' ועוד סברי אין נשיהן בקיאלן בימי נדה ובה שלכך תקן להם לג' ז' נקיים ככל זמן שלכך בשנים נתי יש לחוש שמה ראשון י"א לזכה הוא וכן חתלה נדה הילכך נרבות ו' והן. ואין זה לריך לפנים אלל סבהלכות רבינו הגדול ז"ל דמחה והן נראה כטעות סופר. והלשון שכתב רש"י ז"ל משב' והוא לכן שזו יושבת ו' נקיים שמה תראה לריבה יותר הילכך לריבה הפרושה בטורה ובדיקה והיא דקאמר ז' נקיים ולא קאמר כתי' נקיים. לויטאל בעלמא נקט דשגרי למימר ז' ימים נקיים. וא"ל לבדרי האומר ותי גידה שאינו רואה בהן אין עולין לה לספירת ויבשה עדיין היה לו לר' בות מיחס לומר שמה יום ח' י"א הוא ובעי שימור והו' קן התחלת נדה אין עולה לו ונרדף ו' זמן לשני ימים. לאו מילתא שכבר פי' בפ' גנות בתוים שימי נדה ולידה שאינה רואה בהן עולין לספירת ובה קטנה לדברי כל אדם ואין לחוש כלום. וכתיב רבי' בעל הלבות ז"ל שאפילו בימי טוהר כתי' אם רחמה סופרת דהאידנא וילדות בזוב קן לפי שא"ל לפתיח הקבר בלא דם וכנות ישראל סופרת ז' לכל טיפה דם. ושמענו בדבריו. בזה שהאונים החרימו דם טהור והדברים נראין חף לדין הגמ' שפסם שחששו לטעות בפתיחין ולמשלימות דם טמא לדם טהור ועשו כתי הרחקת יתירה בדבר כך יש לחוש שמה יבואו לטעות בלמות שישב עליהן לזכר ולנקבה ולגדה שמה יבגו בהן קולא סבוכות כל של גיו טומאת לידה יש לו טוהר שלה וכ"ס סכרוו נפלים אין בני אדם בקיאלן. ואין עליהם לדון בהם אלל כך משב לזכר ולנקבה ולגדה וקרוי הדבר לטעות בו הילכך אין ימי טוהר ויולדת מכלל ר' ירמיה שאף כהן החמירו בנות ישראל לישב ז' נקיים. והיא דאמרינן דרש מירמיה הילכתא כותיה דרב וכו'. דינא קאמרי כדאמרי בשמעת' אמריא לך האי איסור ואת אמר לי חומתה היכא דאחמוד אחמוד היכא דלא אחמוד לא אחמוד. והמקומות שנוטלין ככשין על דם טוהר הם יחושו לנלמן :

ע"ב מנימון סקסגאה דסבר מיעבד כרב ואפילו רחמה לית ליה לידך דרב דאמר בועל בעילת מנוס ופורס משום דהיהא אחיה כרבותיו דהזרו וגמנו ואיכו דאמר כסתם מתני' ושמואל לא קבילו ליה דמנימון מירי מ"ה דמאן דעבד כסתם מתני' וכמעט דר' לאו בר עושין הוא אלל משום דבעי למיעבד דלא כחד ולמית' ברב מ"ה אינש דלא ימוכה לבדיק כל און :

דף טו"ב בורן לריבות לבדוק את ענתן. פי' רש"י ז"ל שמה נשמו מראה דמים שלה ולא סמכין למימר הואיל וסופעת הכל דם ח' הוא וטהרות ואי קיטא מ"ס לאחר ד' לילות והא בתוך ד' לילות כתי' אמרינן בפ"ק כשתנו מראה דמים שלה פתחה והתם כתי' אמרינן וסבדוק בעדים דילמא כשתנו מראה דמים שלה ז' הכא כיון שסופעת אין נריך לבדוק כל זמן אכל מתוך זמן לאחר זמן לריבות לבדוק. א"ל התם לטהרות הכא אפילו לבעלה לריבות לבדוק הא אם כשתנו ודאי בין לאחר זמן בין בתוך זמן טמאה וכן רישא ד"ה היא דודאי אחריתי היא שיהי ר"ת אומר דם בתולים אינו אדום וזהו לשיכך בודקת כזה אם מלאתו אדום והואם בידוע שהוא דם הנדה וזהו פ' שאינו יודע מחלוא מה היה שמה מלאתו מחלואו אדום שאעפ"כ איש טהור אע"פ שאין רגילותו כדך והכמים אומרים כל מראה דמים ח' הוא הילכך לעולם עולין בדם בתולים עד שידע לך שנתנה ממה שהיה במחלה. ויש לפרש ברייתא כולה דר"מ היא וה"ק כולן סהיו שופעות ובאות מתוך ד' לילות וליה ח' לאחר זמן אינן טהרות אלל בבדיקה שכלולן ד"מ חמיה כדברי כ"ס מן הסתם ומיקל כדברי ב"ה עם הבדיק' ומה היא בבדיקה האת שיהא מראהו שלא כדם הנדה אינו אדום ואינו זהו אם בתוך זמן ככ"ס אינן בודקות כדך אלל אם רחמה שנסתנה מראה דמים טמאה :

דף סו"א ה"ג וכן גרסת רש"י ז"ל משמעת פעם ראשונה וסתייה וסתייה וכן ככלהו גרסינן וסתייה. ומתגרס ומנשא לאחר וכולה רשב"ג היא דאמר בתלת יומי הוי חזקה ובי קתני דברי רבי אשיבא דמתני' דלאמתת אשה בלחוד קתני אלל כרישא כולה רשב"ג היא. ורבינו ז"ל כתב בהלכות עד כמה מותרת ליבשה עד ג' יותר מכלא לאו תבשה עד שתבדוק את עמה ואינו יודע אם הוא לאון גרסת הגמרא מ"מ ברשב"ג איתא והא דמקשינן ותבדוק כביאה ג' של בעל ראשון נראה ודאי דה"ק הילך מותרת ליבשה לב' ולשמש בלא קריקה זהלא כבר החזקה זו לראות מחמת תשמיש בג' ביאות של בעל ראשון הילכך תבדוק ולא תתגרס ופריק מותר לשני בלא בדיקה מפני שאין כל האלבעות שוות ואין מחזיקין אותה בבעלת מוס ורואה מחמת תשמיש אלל אללבעת זה שהחזקה לו. לשיכך תתגרס ממנו אלל לשאר אלבעות עד שתחא מחזקת לכל בג' אלבעות והדר אקט' כיון שהחזקה בג' אלבעות למה לה בג' פעמים באלבעת אחרון. ולמאי דפריך השתא דחזקה באלבעות בלבד תחא חזקה אפילו שמש פעם ח' וראת ותתגרסה ושמש עם השני ודאה ומת ושמש פעם אחרת עם ג' זה ורחמה החזקה זו לכל ופריק לפי שאין כל הבחות שוות. ואיפשר שרא' אללבעת נחת אלל בג' אלבעות זנ' כוחות בכל אלבעת ואללבעת החזקה לכל אלל אשר רתתה להכניס עמה בספק ולבדוק בבעל ראשון ושלא תתגרס ודאי מותרת שאין אחר בבדיקה של הכמים בית ויחוש שאלאשרות אותה לא ונתיר לג'. וכי קתני תתגרס ותנשא רבותא קת"ל דלא מייחקה אלל בג'. ומי סבוכר להחמיר בבעלי הראשונים אין ממש בדבריו דלס יש לחוש כדאשונים כ"ס לאחרון שהחזקה ולא התיירו ספק דבר טודוכו כרת כסביל שנסתא זו אלל לענין מעשים עכשיו בראין דברי הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל שאמר אין אלל

ע"ב הפיפה פי' רש"י ז"ל חפיפת שערם ופי' לפי חפיפת שער בכל מקום שנוטף בית השחי ובית העורה ואלל ראשה. ובדאי דלשון חפיפה לא שייך אלל בשער כדעתן גזיר חושף ומפססם אלל לא משרק ואיתמר בעלמא הוה חייף ריטיה. וה"ל משמע כפר' מרובה (דף צ"ג) גבי עשר תקנות שתקן עורא ושחיה אשה חופפת.